

(НИН, 11.3.2010)

Рођен 8. 4. 1937. у Сарајеву. Још није одрастао. Његову најкраћу биографију изговорила је његова неписмена стрина у Херцеговини и она гласи: Да наш Момчило нешто случајно полуди, не би му се ништа познало. Никада није прославио годишњицу матуре, јер је једном избачен из гимназије, други пут понављао, па тако не зна с којом генерацијом је матурирао. Дипломирао је 1961. на Академији ликовних уметности у Београду у класи академика професора Недељка Гвозденовића. Када га представљају, пријатељи кажу да је академски сликар и наивни писац, јер за писца није учио. Написао је двадесетак романа. Из првог брака има кћери Ану и Јелену, Ана је сликарка која живи и ради у Риму, а Јелена пијаниста у Београду. Ана му је подарила унука Луку Пајевића. Из другог брака има жену Љиљану. Она је била стјуардеса и звала се Љиљана Тодоровић. Будући да се Момо Капор плашио летења, он је за време једног лета држао Љиљану за руку, и држао ју је двадесет година, све до последњег дана.

Овако је Мома скицирао своју биографију још пре седам година.

Када је Фране Барбијери избацио Мому Капора, из НИН-а јер је, тобоже, дошао крај „ауторског новинарства“ ми, новински жутокљунци из београдског бермудског троугла, а који смо о уласку у НИН сањали, у тежак очај смо пали. Јер, ако у НИН-у више нема места за Мому Капора чему онда наша слабашна надања. Али, после два-три месеца, Барбијерију почне, малко, тираж да се љуља, па и стрмоглављује те је „лукави Латин“ брзо, брже-боље, по Мому емисаре послао.

Тешком и озбиљном НИН-у, одвајкада су били потребни „лаки“ и „живи“ писци. И глодури који то нису схватали, по правилу, су са таквим преозбиљним НИН-ом заједно тонули. Било је, дакле, и после Барбијерија ригидних главних уредника којима Момо Капор није био НИН-ова мера. Али, тих несрећних уредника тешко да се, данас, сећа и највернија ниновска публика, а Моме ће се сећати до века.

Мома је, последњи пут, враћен у НИН пре три године. Учествовао сам, и рукама и ногама, у тим тешким преговорима. Био је љут, видно увређен, али рањив и на само

помињање НИН-а. И, видело се, очи су му зацаклиле када му је предложено да сам и илуструје своје текстове. То га је, ваљда, сломило. Тако сам Моми постао, шатро, уредник, тачније, први читач. Јер, шта да дираш у Момином тексту кад у њему нема ни једне словне грешке и где не можеш ни запету да помераш. Ипак, звао ме је „уредниче“, а ја њега „сарадниче“. А, када би НИН имао више сарадника попут Момчила Капора, уредници у редакцији били би сувишни.

Када је НИН постао власништво компаније „Ringier“ Мома, свикнут на редакцијске прогоне, забринут ме питао: „Хоће ли моћи да се пише код Швајцараца?“ Рекао сам му: „Сарадниче, за тебе нема зиме!“ И писао је, већ тешко болестан, и из Швајцарске, из женевске болнице. Писао је, из недеље у недељу, све јаче и лакше, писао је полуслеп као Борхес, писао је као српски Селинџер, као, зашто да не, београдски, ововекровни Чехов. Његова „Размишљања доконог шетача“ писана су плајвазом на пристојној даљини од компјутерског миша и бешумне тастатуре компјутера. Зато су, ваљда, Момине реченице имале кундеровску, неподношљиву лакоћу писања коју као да није разумео ниједан састав НИН-овог жирија. Често су, некако, уместо „лаког писца“ Мому Капора за лауреата НИН-а измишљали неког генија чијег смо се имена и презимена, догодине, једва присећали и с муком му срицали име и презиме.

Пре пет година умро је Драгош Калајић, онај са којим је Мома босанска ратишта обилазио и исту болештину, по свој прилици, тамо, на неком уранијумском пољу, запатио. На овом истом београдском Новом гробљу, Драгошу је говор одржао његов „ратни друг“ Момо Капор. Док је, из главе, као написан говор ишчитавао, сви смо поред Драгошевог одра као деца плакали. Кад је говор завршио Мома ми је, у пролазу, рекао: „Јеби га, изгубио си још једног читача“.

Са Момином смрћу, прошле сам недеље изгубио ненадокнадивог „сарадника“. У капели, поред одра, грлим Раду Ђуричин, а она, кроз плач, каже: „Из Турске ме је звао да му прочитам његов последњи текст у НИН-у и да му опишем како је текст преломљен. „Душко Ковачевић, некад фудбалер шабачке „Мачве“, а сада тренер ФК „Звездара театар“, онако, „маратонски“ ми на љуту рану досољава: „До прошле недеље имао си два убојита центарфора у тиму, Мому и Мићу Данојлића. Како ћеш сада без једнога? Ослабиће ти навала...“

Да, Докони Шетач својевољно је напустио наш овоземаљски тим и сада база или хита ка небу, ка небеском НИН-у. Хита ка небеским ниновцима који седе и пију дупле вињак у небеском „Шуматовцу“ и одозго нам мере сваки текст, сваку реч, сваку глупост коју у новинама направимо. Докони Шетач им се у том послу придружио, засео у то небеско

Докони Шетач хита ка небу

Пише: Драган Јовановић
петак, 12 март 2010 16:16

ниновско друштво, а да није предао текст за овај број.

И љут због тога Моминој Лицици нисам ни изразио саучешће. Само сам је пољубио шапућући: “Лици, остао ми је дужан један текст.” Она се тужно осмехнула и одговорила: „Да, ено га до пола је написан и спакован у компјутеру.“
Да, од овог броја НИН игра са десет играча.